

въ приморието при Емине гордиятъ Балканъ е така плешивъ и немоощенъ. Неволно си спомнямъ за крайбрѣжието на Кримъ при Ялта, гдето боровитѣ гори, розитѣ и морето сж въ прѣкъ допиръ.

Но и тукашното съчетание на планина съ море пленява душата. Въмѣсто мрътвитѣ вълни на планината — ето ни предъ живата вълна на морето, предъ неговата безкрайностъ, своеобразенъ чаръ.

Морни, гладни и жедни, подобно на елена, ние бързае къмъ Емине. Нѣкогашното цвѣтущо селце сега има жалкъ видъ. Старитѣ жители сж изселени и тѣхнитѣ кжци сж заети сега отъ тракийски и мало-азийски бѣжанци — неволни скитници като прелетнитѣ птици.

Емине е нашата срѣдновѣковна *Емона* на Добротича (Добротичъ). Предприемчивиятъ кумано-български велможа използва размирицитѣ въ България и Византия и се настани въ Козякъ и Емона като самостоятеленъ владѣтель (1358—1387 г.). Сега, съ новото преименование на селищата, старото име на Емине — Емона се пакъ възстанови.

Името Емона е видоизмѣница на тракийското име на Стара-планира — *Хемусъ*. Презъ Емона и Козякъ е минавалъ последния презъ-планински пѣтъ, наричанъ Понтийски (отъ Понтъ — море). И сега едно хубаво шосе изъ тѣзи мѣста би било голѣма примамка за наши и чужди туристи и би припомнило крайморскитѣ пѣтища на Гърция, ако не и тѣзи въ Италия и Франция.

Своеобразната прелестъ на тукашния край сж *вѣтърнитѣ мелници*. Но сега повечето отъ тѣхъ сж осакатени и извадени, така да се каже, отъ строя. Една свирепа буря презъ 1928 година имъ изчупила перилата, а нѣкои и съвсемъ разрушила.